

Дорога відповідальності

Життя кожної людини – це шлях. Для когось він рівний і спокійний, для когось – повен випробувань та несподіванок. Але є особливі люди – ті, чия дорога завжди пролягає через відповідальність, працю та турботу про інших. Саме такою людиною можна назвати Олега Дувінга – нового голову первинної організації ПМГУ «Дніпроспецсталь».

У листопаді 2024 року колектив висловив йому високу довіру – обрав головою профорганізації одного з найстаріших і найавторитетніших заводів Запоріжжя.

Шлях Олега Анатолійовича у профспілковому русі розпочався ще у 1985 році, коли він, будучи студентом Запорізького машинобудівного інституту, вступив до лав Профспілки. Навчався парубок у виші за спеціальністю «Підйомно-транспортні машини», став інженером-механі-

ком. У його родині не було металургів, але любов до техніки й виробництва жила в ньому завжди. А «Дніпроспецсталь» стала не просто місцем роботи, а й частиною долі.

На завод Дувінг прийшов у 1991 році. Майже двадцять років працював у прокатному цеху механіком з ремонту та експлуатації вантажопідйомних машин. Робота вимагала точності, відповідальності й інженерної кмітливості. Саме тут, у великому й дружньому колективі, розкрилися його найкращі людські якості – порядність, щирість, уміння працювати з людьми.

Олег завжди був активним членом Профспілки. Разом із колегами й друзями він організовував спортивні заходи, захищав честь цеху на заводських спартакіадах з гандболу та футболу. Це було насичене, цікаве життя з великими планами на майбутнє.

Але прийшла війна.

Олег Анатолійович не залишився осторонь – пішов захищати Батьківщину. На фронті командував мінометним взводом у складі 66-ї окремої механізованої бригади. Виконував бойові завдання, захищав українську землю.

Після демобілізації повернувся на рідне підприєм-

ство. Життєвий шлях привів його до фонду «Милосердя», створеного профспілковою організацією разом із адміністрацією заводу. Фонд надає матеріальну допомогу працівникам підприємства, багатодітним сім'ям, батькам, які виховують дітей з інвалідністю, родинам у складних життєвих обставинах. Олег Анатолійович став заступником голови фонду – а це означає, що щодня його робота була пов'язана з добрими справами та підтримкою людей.

Саме таким його й знають на заводі – небайдужим, відповідальним, завжди готовим прийти на допомогу.

Недарма, коли розпочалася звітно-виборча кампанія у первинній профспілковій організації, його кандидатуру на місце голови запропонував попередній очільник ПО Ігор Аскольдов. Колектив підтримав Олега Анатолійовича одноставно.

Сьогодні для нього це абсолютно нова сторінка життя – складна й відповідальна робота голови первинної організації ПМГУ. Але поруч – надійні люди, досвідчені профспілкові лідери, які завжди готові підтримати, дати слушну пораду. Своїми наставниками Олег вважає

Ігоря Аскольдова, голову Запорізької облорганізації ПМГУ Юрія Шапчіца, його попередника Валерія Сєдова, головного технічного інспектора праці Ігоря Скороходова. Допомагають у вирішенні щоденних питань й колеги з інших первинних профспілкових організацій – «Запоріжстали», «Запоріжвогнетриву».

Головним завданням своєї роботи Олег Анатолійович вважає збереження профспілкового членства та зміцнення довіри людей до Профспілки.

«Профспілка має бути корисною й потрібною тут і зараз. Треба справами, а не словами, показувати свою необхідність. Це й буде найкращою мотивацією для профспілкового членства», – впевнений він.

Голова ПО каже, що сьогодні Колективний договір підприємства продовжує свою дію, з адміністрацією у цьому питанні – повне взаєморозуміння та підтримка. Виконуються всі основні пункти, що стосуються заробітної плати та нормальних умов праці.

Але, звісно, війна внесла серйозні корективи в життя підприємства. Завод працює в складних умовах, під постійними ворожими обстрілами. Агресор зруйнував профілакторій, було призупинено оздоровлення спілчан, скасовано проведення спортивних й культурно-масових

заходів, призупинена організація відпочинку дітей працівників. Але первинна організація робить все для того, щоб люди відчували турботу й підтримку.

Разом із адміністрацією профком реалізує програму допомоги воїнам – працівникам заводу, які пішли на фронт. Для поранених передбачена матеріальна допомога – 50 тисяч гривень, для родин загиблих – 125 тисяч гривень. І, звісно, матеріальну допомогу надає й профорганізація.

Профспілка бере участь у реабілітації й підтримці героїв, вирішує багато організаційних та побутових питань для заводчан: опікується транспортними перевезеннями співробітників, облаштуванням велопарковки, надає допомогу у складних життєвих ситуаціях.

Але у майбутньому Олег Анатолійович пере-

конаний – життя налагодиться, й Профспілка зможе повернути всі втрачені в умовах війни позиції у соціальній сфері.

«Ми віримо в перемогу й віримо в те, що зможемо зробити Профспілку ще сильнішою та потрібнішою для кожного працівника», – каже він.

В основі роботи Олега Дувінга – просте й важливе правило: вислухати людину, знайти рішення її проблеми і, головне, вести діалог із роботодавцем. Адже саме Профспілка – це той місток, який поєднує інтереси працівників та адміністрації, допомагає вирішувати питання умов праці, охорони здоров'я, соціального захисту. І ця робота триває щодня.

**Підготувала
Елеонора СІЛІВЕРСТОВА**